

عنوان مقاله:

بررسی نقش کاربری زمین بر کاهش بلایای طبیعی

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی معماری، عمران، شهرسازی، محیط زیست و افق های هنر اسلامی در بیانیه گام دوم انقلاب (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

فروغ کریمی - دانشجوی کارشناسی ارشد آموزش محیط زیست دانشگاه تهران

محمدجواد امیری - استادیار دانشکده محیط زیست دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

شهر تجلی اندیشه، معماری، تراکم و انباشت سرمایه بوده و پیوسته در معرض تهدیدات طبیعی و انسانی است. سکونتگاه-های شهری دارای پیچیدگی هایی است که سامانه های شهری را به وجود می آورند که از زیرسامانه هایی مانند ساختار شهری، حمل و نقل، جریان گردش انرژی، مواد و مصالح، جنبه های اجتماعی و اقتصادی پیچیده های تشکیل شده است. بلایای طبیعی، حقایقی از زندگی هستند که عمدتاً کنترل وقوع آنها از عهده بشر خارج است. وقوع بلایای طبیعی نظیر زلزله، سیل، طوفان در اغلب موارد تأثیرات مخربی بر سکونتگاه های انسانی باقی می گذارند و تلفات سنگینی بر ساکنان آنها وارد ساخته و ساختمانها و زیرساخت های این گونه مناطق را نابود و عوارض اجتماعی و اقتصادی پدیده ای بر جوامع و کشورها تحمیل می کنند. با توجه به افزایش روزافزون جمعیت و ضرورت توسعه مناطق شهری، چگونگی مقابله با بلایای طبیعی، مجموعه اقداماتی را در چارچوب برنامه ریزی کاربری زمین می طلبد. با توجه به اینکه برنامه ریزی کاربری زمین هسته اصلی برنامه ریزی شهری به شمار می رود گنجانیدن مفاهیم کاهش خطر در این سطح از برنامه ریزی می تواند جهت افزایش تابآوری و کاهش آسیب پذیری شهرها در برابر بلایای طبیعی یکی از مناسب ترین راهکارها باشد

کلمات کلیدی:

کاربری زمین، بلای طبیعی، برنامه ریزی شهری، سکونت گاه انسانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1614577>

